

stærkt, at en velvillig Indenrigsminister — den nuværende Indenrigsminister er jo meget velvillig med Hensyn til at bygge Jærnbanner; jeg haaber, vi altid ville have en saadan Indenrigsminister — vil være ude af Stand til at modsætte sig den Præstion, der kommer fra forskellige Sider. Naar man derimod som hidtil staar og skal skaffe Penge til Jærnbanebygning nogenlunde ved Hjælp af de ordinære Indtægter eller ved Realisation af Beholdningen, overvejer man naturlig, om der ikke er andre Krav, der bør komme nok saa meget i Betragtning, saa at vi maa passere eller i alt Fald holde noget tilbage, og derfor gaar man langsomt frem og giver ikke for meget efter. Nu forekommer det mig, at vi kunne alle sammen være enige om, at Hovedbanerne her i Landet jo dog ere anlagte, Staten har haft sine Udgifter dertil, og de Baner, som der endnu kan være Tale om at bygge, navnlig for Statens Regning, ere dog forholdsvis saa i Sammenligning med det store Jærnbaneanæt, som allerede er tilvejebragt, og dette store Jærnbaneanæt — jeg tror, det er 168 Millioner, der staar deri — er dog stiftet til Bejse uden at gøre anden Gæld end de 27 Millioner, der bleve gjorte, den Gang Staten overtog det store sjællandske Jærnbaneompleks, som blev anslaaet til 51 Mill. Det var en sund Jærnbanepolitik; man gik ikke hurtigere frem, end Midlerne vare til. Men naar man nu vil slaa fast som Princip, at Jærnbanner bygge vi paa Gæld, saa antager jeg rigtignok, at vi ville komme til at bygge hurtigere og mere, end vor økonomiske Status kan tillade os. Det er et daarligt Princip altid at gøre Gæld, det er baade i den private Husholdning og i Statshusholdningen et slet Princip, og det bliver ikke bedre, fordi det er Jærnbanner, der skulle anskaffes derfor. Det eneste skulde være, naar det var Jærnbanner, som man ansæ for fuldstændig rentable, saa er det maaste ligegyldigt, om man tager Pengene paa den ene eller den anden Maade. Men vore samlede Jærnbanner give maaste knap 1 pCt. (En Stemme: De give mere.) Jeg tror, at naar man vil se efter, naar det bliver rigtig posteret, naar der bliver gjort en fornuftig Status, vil det vise sig, at de knap give 1 pCt. Det er altsaa den ærede Ordførers finansielle Princip det, at saalænge vi ikke

vilde, hvordan vi sidde i det, saa lad os gøre Gæld. Jeg siger, saalænge vi ikke vilde, hvordan vi sidde i det, saa lad os lade være med at gøre Gæld; det er et langt sundere og fornuftigere Princip. Er der en Ting, vi have været glade og stolte over i den sidste Menneftaalder til Trods for, hvad der ellers var været ulykkelig her hjemme, er det det, at vi have været i Stand til at reducere vor Statsgæld, til Trods for Krige og daarlige Tider. Vi have bragt Statsgælden meget betydelig ned, og nu skulde vi kaste alt overbord og indvie en ny Æra, hvor Principet er, at vi skulle bygge nye Anlæg paa Gæld, og jeg maa bede ærede Medlemmer lægge Mærke til oven i Købet uamortisabel Gæld; der er ikke Tale om Amortisation, der holdes ganske vist en Mulighed aaben til, at Aaen kan opstiges til 1910, men deraf følger sandelig ikke, at det vil blive amortiseret. Der påtages ingen Forpligtelse, der paalægges ingen Bånd til at amortisere den Gæld, man nu gør til et maaste endog saa temmelig uproductivt Jærnbaneanlæg. Jeg siger, at dette store finansielle Spørgsmaal er i Virkeligheden det, der foreligger, saa jeg finder ingen Anledning til at gøre Undskyldning for, at jeg drager dette frem, og at jeg altsaa skal sige, hvorfor jeg finder, at man ikke bør gaa ind paa en Afgørelse deraf ved en Vellykkelighedsblov som den her foreliggende.

Jeg skal da først bemærke, at det er slet ingen Nødvendighed for at slaa dette Princip fast, i alt Fald ikke ved denne Lov. Der er ikke et Mennefte i denne Sag, der vil påstå, at disse 1,800,000 Kr., eller hvor meget det nu er — meget mere bliver det ikke — som der her vil disponeres over, ikke meget godt kunne tages af Rasebeholdningen, der, som min ærede Sidemand til venstre (Madsen-Mogdal) i Gaar oplyste, er ca. 40 Mill. Min ærede Sidemand har vist ogsaa Ret i, at vor Status er forbedret i de sidste 10—20 Aar, saa af den Grund er der ikke nogen Fare for, at det ikke skulde gaa an. Det gaar ikke an, siger det ærede Udvalg, at Staten bygger Jærnbanner af sin egen Indtægt. Min ærede Sidemand har utvivlsomt ogsaa Ret i, at den Gang man stred til at foretage de store Anlæg i Trefserne og Halvfjerdsjerne, havde man hverken mere Overtigt over, hvordan man stod i det